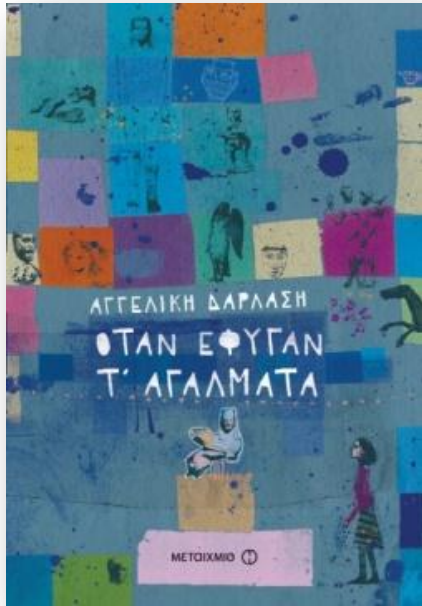

ΟΤΑΝ ΕΦΥΓΑΝ Τ' ΑΓΑΛΜΑΤΑ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΔΑΡΛΑΣΗ

(Α' ΟΜΑΔΑ)

1. Ποια πιστεύεις ότι είναι τα μηνύματα που ήθελε να προβάλλει η συγγραφέας με το βιβλίο;

Η συγγραφέας θέλει να τονίσει με την Αγγελίνα, το κορίτσι με την αναπηρία, ότι δεν είναι κακό να είσαι διαφορετικός, αντίθετα όλοι είμαστε διαφορετικοί και η διαφορετικότητα μας κάνει αυτό που είμαστε. Αυτό θέλει η συγγραφέας να μας το διδάξει στη συζήτηση της Αγγελίνας με τη Σειρήνα, ότι όλοι μας είμαστε διαφορετικοί και δεν έχει σημασία πώς φαίνεσαι εξωτερικά αλλά ποιος είναι ο χαρακτήρας σου και αυτό που κρύβεις μέσα σου. Ακόμα, η συγγραφέας δίνει έμφαση και στο νόημα της φιλίας. Για παράδειγμα, η Αγγελίνα βοηθάει τον φίλο της, τον Τίκο, και είναι ευλικρινής με αυτόν όπως και εκείνος με αυτήν. Επίσης, κάτι σημαντικό είναι ότι θέλει να μας διδάξει *ΝΑ ΘΥΜΟΜΑΣΤΕ*, όπως η Αγγελίνα θα θυμάται τον φίλο της, τον Τίκο, και όλα αυτά που συνέβησαν, γιατί ορκίστηκε να μην ξεχάσει ποτέ. Να θυμόμαστε τους ανθρώπους που μας έχουν βοηθήσει και τους χρωστάμε και εμείς τη δική μας βοήθεια. Να θυμόμαστε ποια είναι η πατρίδα μας, να την υπερασπιζόμαστε και να την προστατεύουμε. Να θυμόμαστε αυτούς που μας υποστήριζαν πάντα και μας έκαναν να σκεφτόμαστε τα θετικά και όχι τα αρνητικά για τη ζωή, γιατί όταν θα έχουμε δυσκολίες, μόνο έτσι θα τις αντιμετωπίσουμε με θάρρος.

2. Ποια συναισθήματα σου δημιουργήθηκαν, όταν το διάβασες και ποια σκηνή σε άγγιξε περισσότερο;

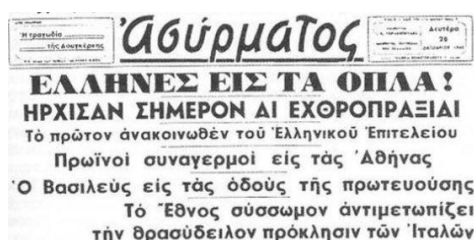
Ήταν όλο το βιβλίο πολύ ωραίο. Άλλοτε ήμουν λυπημένη και άλλοτε δεν ήθελα να αφήσω το βιβλίο από τα χέρια μου, γιατί είχα αγωνία να δω τι θα συνέβαινε αργότερα. Σε κάποια σημεία που διάβαζα, ήθελα να δω τελικά, αν θα τα κατάφερναν να πετύχουν αυτό που είχαν βάλει στόχο να κάνουν, και άλλοτε πάλι υπήρχαν σημεία που δεν μπορούσα να καταλάβω τι ήθελαν να μου πουν. Επίσης, όταν το κορίτσι πήγαινε να κρύψει το χέρι της μέσα στο μανίκι της, έλεγα και εγώ από μέσα μου «όχι μην το κάνεις, δεν είναι κακό να είσαι διαφορετική ή

διαφορετικός». Η σκηνή που με άγγιξε περισσότερο ήταν όταν η Αγγελίνα μπήκε στο μουσείο και μίλησε στα αγάλματα που ήταν θαμμένα στο χώμα και τους είπε «*Εκεί κάτω ξέρω ότι θα πει το νερό της λησμονιάς και θα μας ξεχάσει, δεν πειράζει. Θα θυμάμαι εγώ για εκείνον και για εσάς, υπόσχομαι να μην ξεχάσω και να του πείτε ότι ήταν ο καλύτερος μου φίλος... καλύτερος από εσάς*». Υπήρχαν πολλές όμορφες σκηνές και λυπητερές και διδακτικές αλλά και μερικές χαρούμενες που σε έκαναν να αισθάνεσαι όμορφα, παρόλα τα γεγονότα που συνέβαιναν όλη αυτή την περίοδο του πολέμου. Ακόμα, ένιωθα πως κάποιες φορές σαν να ήμουν η ηρωίδα του βιβλίου, διηγούμουν εγώ όλα αυτά τα γεγονότα, επειδή οι σκηνές όλες ήταν πολύ ζωντανές και, παρόλο που δεν είχε το βιβλίο εικόνες, μπορούσες να τις φανταστείς.

3. Να επιλέξεις 3 αποσπάσματα και να τα σχολιάσεις καταγράφοντας αναλυτικά τις σκέψεις που σου δημιουργήθηκαν:

«Το πιο μικρό είναι και μεγάλο, αρκεί να δεις να δεις τη σημασία του... Είχα ανάγκη να βρω τη σημασία μου μέσα σε όλο αυτό που γινόταν».

Εκείνη τη στιγμή που διάβαζα αυτό το απόσπασμα του βιβλίου, προσπάθησα να καταλάβω τη σημασία του διαβάζοντάς το πολλές φορές, μέχρι να την καταλάβω. Εξαρτάται πώς βλέπει η ίδια η Αγγελίνα την αναπηρία της, για να μπορεί να κρίνει αν έχει σημασία να το κρύβει ή όχι. Επίσης, λέει ότι είχε ανάγκη να βρει τη σημασία της μέσα σε όλο αυτό. Όταν έρθει η ώρα, θα βρει τελικά τον τρόπο να υπερασπιστεί τα αγάλματα, παρόλο που πολλές φορές το «καταραμένο» χέρι της την κάνει να νιώθει άχρηστη. Ακόμα, σκέφτηκα ότι αν ήμουν εγώ στη θέση της, θα μου περνούσε από το μυαλό: μήπως τελικά δεν είναι κακό να είσαι διαφορετικός;

«Κι ήταν εκείνα τα λόγια αλλόκοτα... Μαζί με τα αγάλματά τους».

Σκέφτηκα πώς ήταν τα πράγματα και ο κόσμος πριν τον πόλεμο και πώς ήταν μετά τον πόλεμο. Αυτό το τραγούδι που μας αναφέρει δε μιλούσε για νικητές ούτε για ηττημένους. Μιλούσε για τους ανθρώπους. Πώς από το κακό τα πράγματα

εξελίχθηκαν στο καλό. Για όλα τα αντίθετα, τα αλλόκοτα για τη γέννηση και για τον θάνατο, για τα βάσανα και τις χαρές. Και γενικότερα για τον κόσμο. Οι άνθρωποι ήταν φτιαγμένοι, για να είναι ελεύθεροι. Κάτι πήραν και κάτι έχασαν, έσκαβαν για να θάψουν τους νεκρούς τους και έβρισκαν και από ένα άγαλμα. Έκλαιγαν και ήταν και χαρούμενοι ταυτόχρονα, ήταν στενοχωρημένοι για όσα είχαν χάσει και χαρούμενοι για όσα είχαν κερδίσει. Θρηνούσαν και γιόρταζαν μαζί με τα αγάλματά τους.

«Να μου προσέχετε... τον φόβο κατάματα»

Σκέφτηκα πώς μπορεί να ένιωθε εκείνη τη στιγμή η Αγγελίνα για τον φίλο της, τον Τίκο. Κάτι θα της έλειπε και τώρα πια ποιον θα είχε για να μιλάει και για να έχει φίλο. Του Τίκο του άρεσαν οι ιστορίες που του έλεγε η Αγγελίνα για τα αγάλματα. Εκεί θα έχει εκείνος αντί για την Αγγελίνα τα αγάλματα να του λένε ιστορίες σαν κι αυτές που του έλεγε η Αγγελίνα και του άρεσαν. Τα αγάλματα που έλεγαν και σε εκείνη ιστορίες, θα του λένε μόνο καλά πράγματα και όχι για τον πόλεμο. Ο Τίκο δε φοβόταν, αντιστάθηκε στον φόβο και ήταν γενναίος.

4. Να φανταστείς ότι κι εσύ, σαν ένας από τους ήρωες του βιβλίου, μιλάς με τα αγάλματα και μοιράζεσαι μαζί τους τις σκέψεις και τις αγωνίες σου. Με ποιο άγαλμα θα συνομιλούσες; Τι θα του έλεγες; Τι θα σου απαντούσε; Ποια θα ήταν η τύχη του; Γράψε λοιπόν ένα διάλογο τον οποίο μπορείς να τοποθετήσεις σε οποια εποχή θέλεις.

Θα συνομιλούσα με μια μικρή Ταναγραία και θα της έλεγα διάφορες αναμνήσεις μου και σκέψεις μου. Θα μου έλεγε και εκείνη τις δικές της αναμνήσεις και σκέψεις και πόσα πράγματα είχαν αλλάξει από τότε που την πήγαν στο μουσείο. Η Ταναγραία αυτή ευτυχώς σώθηκε και οι ναζί δεν τη βρήκαν, γιατί την είχαν θάψει αυτή και λίγα ακόμα αγάλματα σε σημείο που λίγοι ήξεραν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ:

-Ποιοι είναι υπεύθυνοι για σένα;

-Οι άνθρωποι που είναι υπεύθυνοι για μένα είναι συγκεκριμένοι και δεν αφήνουν σε άλλους επισκέπτες του μουσείου να με αγγίζουν, όπως και άλλα αγάλματα, γιατί είμαστε κάτι παλιό και σημαντικό, που έχει αξία.

-Έχετε τα ίδια αισθήματα με τους ανθρώπους;

-Τα αγάλματα «απεικονίζουν» τις περισσότερες φορές ανθρώπους. Ίσως και να έχουμε πολλά ίδια αισθήματα.

-Γιατί «ίσως»;

-Γιατί ίσως κάποια να μην τα έχουμε αισθανθεί ακόμα...

Αριάδνη Λεγάκη, Α'1 Γυμνασίου